

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **LOGISTIK CZ – služby, s.r.o.**, IČO 28878531
sídlem Zelený pruh 1091/111, 140 00 Praha
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. dubna 2021, č. j. MD-10551/2021-160/3,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2021, č. j. MD-10551/2021-160/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních

činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 9. 2020, č. j. MHMP 1460921/2020/Dol (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobkyni vinnou tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) nezajistila, aby dne 12. 9. 2019 v 13:00 hodin v Praze, na křižovatce ulic Ječná a Sokolská, byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič dne 12. 9. 2019 v 13:00 hodin v Praze, na křižovatce ulic Ječná a Sokolská, jednal při řízení vozidla v rozporu s povinnostmi uloženými mu zákonem. Nezastavil totiž motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky X, na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozidlem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky ulic Ječná a Sokolská v Praze v době, kdy na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení byl pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“ [tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a to porušením ustanovení § 4 písm. c) a ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona].
3. Výše popsaným jednáním se tedy žalobkyně podle správního orgánu prvního stupně dopustila přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích porušením ustanovení § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což jí byla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích za použití ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu prvního stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, k čemuž odkázala na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Dále žalobkyně v tomto ohledu podotkla, že řízení o přestupku řidiče nebylo ani zahájeno, přestože správním orgánům byla totožnost řidiče známa, neboť správnímu orgánu prvního stupně byla doručena zpráva s údaji o řidiči vozidla. Ten ovšem k této zprávě vůbec nepřihlédl a bez dalšího zahájil řízení proti provozovateli vozidla.
5. Podle žalobkyně je zcela nerozhodné, od koho se správní orgán údaj o totožnosti řidiče dozví. Argument, že odesílatelem zprávy nebyl účastník řízení ani zástupce účastníka řízení, tak označila za lichý. V této souvislosti odkázala též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V návaznosti na tento rozsudek poté žalobkyně uvedla, že výpověď neodepřela, ale toliko nezareagovala na písemnou výzvu správního orgánu. Aktivně však svou další výpověď nevyloučila. V daném případě byla totožnost řidiče oznámena osobou, která tvrdila, že jí právě tento řidič kontaktoval a k řízení vozidla se doznal. Bylo tak možné provést výslech této osoby, výslech označeného řidiče, případně si správní orgán prvního stupně mohl vyžádat od provozovatele vozidla knihu jízd. Správní orgán prvního stupně se tedy dozvěděl indicie o totožnosti řidiče, přičemž nebylo nijak nereálné, že by tento řidič skutečně vozidlo řídil. Za daných okolností proto nebyl správní orgán prvního stupně

- oprávněn zahájit řízení proti provozovateli vozidla, když měl informaci o identitě řidiče, kterou mohl dále prověřit.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že v řízení nebyla řádně a přezkoumatelně vypořádána její námitka týkající se porušení povinnosti vést společné řízení a případně aplikovat zásadu absorpce. Z prvostupňového rozhodnutí totiž podle ní vůbec nevyplyvá, proč správní orgán prvního stupně zásadu absorpce při ukládání sankce neaplikoval. Skutečnost, že ostatní řízení jsou v jiné procesní fázi, totiž dle jejího názoru nemění ničeho na tom, že při splnění podmínek pro vedení společného řízení je správní orgán povinen řízení buď sloučit, nebo při ukládání sankce aplikovat zásadu absorpce.
 7. V této souvislosti dále žalobkyně uvedla, že správní orgán prvního stupně nevypořádal ani její návrh na provedení příslušných správních spisů, ze kterých by bylo možné ověřit, v jakém procesním stavu se řízení nacházejí. Za nepřezkoumatelné proto označila i tvrzení správního orgánu prvního stupně o nemožnosti vést společné řízení, neboť to podle ní nemá oporu ve správním spisu.
 8. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala, že nebylo prokázáno informování veřejnosti o zřízení automatického prostředku pořizujícího záznam a nebyly tak splněny podmínky ustanovení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o obecní policii**“). Vadu shledala v tom, že správní orgán prvního stupně obsah odkazovaných internetových stránek neprovedl k důkazu. Odkazoval na ně však za účelem vypořádání skutečnosti, o níž bylo sporu. Závěr o tom, že se z daných internetových stránek podává určitá skutečnost tak dle žalobkyně nelze přezkoumat, jelikož jejich obsah není zachycen ve správním spisu.
 9. K tomu žalobkyně odkázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, a rozvedla, že správní orgány znemožnily přezkum vlastního rozhodnutí soudem, neboť nelze ověřit, jaké skutečnosti se z webových stránek podávaly v době rozhodování, natož v momentě spáchání přestupku. Na jedné z označených internetových stránek je poté dle názoru žalobkyně zveřejněna toliko informace o místech měření rychlosti vozidel strážníky městské policie a na druhé vůbec žádná informace o automatizovaných prostředcích pořizujících záznam není.
 10. V rámci čtvrtého žalobního bodu žalobkyně uvedla, že provozovatelem kamer vyhodnocujících průjezdy na signál „Stůj!“ není obecní policie, ale obec sama, přičemž takový postup je dle jejího názoru nezákonný, neboť obec nemá jakékoliv veřejnoprávní oprávnění k tomu, aby systematicky zjišťovala protiprávní jednání. K uvedenému podle ní správní orgán prvního stupně tvrdil, že vlastníkem technických prostředků je město, technickou správu provádí TSK hl. m. Prahy a měření provádí obecní policie jakožto uživatel, což vyplývá z usnesení rady hlavního města Prahy č. 0602 ze dne 2. 5. 2016.
 11. V tomto ohledu žalobkyně konstatovala, že ze zásady *iura novit curia* se podává, že právní předpisy se nedokazují, přičemž aplikace této zásady se omezuje na právní předpisy zveřejněné ve sbírce. Pokud tedy správní orgán prvního stupně použil k vypořádání námítky odkaz na usnesení rady, bylo jeho povinností provést dané usnesení k důkazu či alespoň seznámit účastníky řízení s jeho obsahem. Dále žalobkyně poukázala na to, že uvedené usnesení není dohledatelné prostřednictvím vyhledávače Google ani na úřední desce hlavního města Prahy. Tvrzení správního orgánu prvního stupně tak označila za nepřezkoumatelné.
 12. Rovněž podle žalobkyně není přiléhavé ani tvrzení, že měření provádí obecní policie, když v projednávané věci nebylo žádné měření prováděno. Dále vyjádřila i pochybnosti

o tom, zda je vůbec rozhodováno o její věci a zda se uvedené usnesení vůbec vztahuje k technickému prostředku použitému v její věci. Taktéž žalobkyně uvedla, že zřejmý není ani odkaz na TSK hl. m Prahy. V této souvislosti položila otázku, zda se jedná o odkaz na nějaký odbor, útvar, nebo společnost, přičemž dodala, že společnost s tímto názvem neexistuje. Je tedy dle jejího názoru též otázkou, zda pochybil správní orgán prvního stupně, či zda zmíněné usnesení svěřuje pravomoci do rukou neexistující společnosti. Žalovaný nadto podle ní opakovaně v řízeních před zdejším soudem uváděl, že strážníci se na zjišťování přestupků spočívajících v „jízdě na červenou“ nepodílí, neboť příslušné prostředky provozuje samo hlavní město Praha, které i vyhodnocuje a zpracovává záznamy.

13. V pátém žalobním bodu žalobkyně namítala, že nebylo dostatečně konkrétně vymezeno místo spáchání přestupku, když žádná křižovatka ulic Ječná a Sokolská neexistuje a existuje toliko křižovat ulic Ječná, Sokolská a náměstí I. P. Pavlova. Z vymezení místa spáchání přestupku poté není ani jasné, kterou ulicí mělo vozidlo žalobkyně přijíždět, a kterou ulicí mělo pokračovat, přičemž v ulici Ječná je na dané křižovatce vícero semaforů upravujících odlišně oprávnění k jízdě rovně či vpravo, stejně jako v ulici Sokolská. Nelze tedy přezkoumat, který ze semaforů neměl řidič respektovat, ani zda byl konkrétní technický prostředek, jímž bylo jednání zjištěno, umístěn v souladu se zákonem.
14. Následně žalobkyně v podané žalobě vyjádřila nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů a osobních údajů svého zástupce na celosvětovou komunikační síť internet. Rovněž vyjádřila nesouhlas i se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. K tomu mimo jiné uvedla, že se nejedná o žalobní námitku, ale výlučně o upozornění pro Nejvyšší správní soud.
15. Závěrem podané žaloby tak žalobkyně navrhla zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 8. 2021 nejprve podrobně popsal předchozí průběh správního řízení a následně se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám.
17. K námitce týkající se nesplnění podmínek pro zahájení řízení žalovaný předně podotkl, že společnost FLEET Control, s.r.o. by musela být ke sdělení totožnosti řidiče zmocněna, případně by sdělení muselo být opatřeno zaručeným elektronickým podpisem žalobkyně nebo doplněno v zákonem stanovené pětidenní lhůtě, tedy by muselo splňovat náležitosti podání ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu. Dále uvedl, že na anonymní podání nemusí být ze strany správních orgánů žádným způsobem reagováno, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70. Na základě anonymního podání od subjektu, který nemá s řízením nic společného, tak dle názoru žalovaného nelze zahajovat s kýmkoliv řízení o přestupku.
18. Žalobkyně navíc dle žalovaného účelově vytrhává z kontextu citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. Zásadní rozdíl mezi věcí řešenou tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu a projednávanou věcí spatřoval v tom, že údaje o řidiči byly v projednávané věci sděleny nezúčastněným subjektem a nikoliv provozovatelem vozidla. Dále žalovaný odkázal také na rozsudek

- Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2021, č. j. 3 As 115/2019-37, s tím, že společnost FLEET Control, s.r.o. je známa svým účelovým a obstrukčním jednáním.
19. Ohledně námitky vztahující se k porušení absorpční zásady poté žalovaný podotkl, že žalobkyně ani ve správním řízení, ani v podané žalobě nespecifikovala, na jaká konkrétní řízení měla být zásada absorpce uplatněna. Neunesla tak důkazní břemeno, které ji tíží. V této souvislosti poté poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018-46.
 20. V případě otázky zákonnosti získání důkazu žalovaný předně uvedl, že shodná otázka byla nadnesena i v jiných řízeních vedených zdejším soudem (kupř. sp. zn. 20 A 17/2021, 13 A 19/2020, 2 A 41/2019, 16 A 1/2019). Žalobkyni i jejímu zástupci je tak nepochybně známo, že Městská policie hlavního města Prahy dostala své povinnosti uveřejnit seznam míst. V tomto ohledu žalovaný odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, a uvedl, že způsob zveřejnění informace plně odpovídá tomuto rozsudku. Dále žalovaný podotkl, že na křižovatce ulic Ječná a Sokolská v Praze je automatizovaný technický prostředek bez obsluhy umístěn již několik let a o umístění tohoto prostředku byla veřejnost informována také v médiích.
 21. Co se týče námitky týkající se provozovatele technického prostředku, odkázal žalovaný na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že přestupky spočívající v nerespektování červeného signálu odhaluje Městská policie hlavního města Prahy, je podle něj navíc zřejmá z oznámení o přestupku a žalobkyni, resp. jejímu právnímu zástupci, je známa, a tudíž se jedná o pouhou účelovou spekulaci. V této souvislosti žalovaný poukázal i na řízení vedené zdejším soudem pod sp. zn. 2 A 90/2017.
 22. K námitce nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku poté žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 117/2013-46, uvedl, že skutek je vymezen zcela v souladu s judikaturou a místo je velmi snadno dohledatelné. Ve spojení s datem a časem spáchání tedy není možné tento skutek zaměnit s jiným.
 23. Následně se žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2020, č. j. 2 As 34/2020-30, vyjádřil i k nesouhlasu žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejněním osobních údajů. Závěrem poté navrhl zdejšímu soudu, aby s ohledem na uvedené skutečnosti podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

24. Ze správního spisu zdejší soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
25. Dne 18. 9. 2019 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o přestupku učiněné příslušným orgánem Městské policie hlavního města Prahy. Správní orgán prvního stupně po provedeném šetření dospěl ke zjištění, že dne 12. 9. 2019 v 13:00 hodin v Praze, na křižovatce ulic Ječná a Sokolská, nebyly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič totiž v rozporu s ustanovením § 70 odst. 2 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích nezastavil motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky X, na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozidlem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky ulic Ječná a Sokolská v Praze v době, kdy na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení byl pro směr jeho jízdy signál

- s červeným světlem „Stůj!“. Toto jednání bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
26. Na základě toho zaslal správní orgán prvního stupně žalobkyni výzvu k uhrazení určené částky ze dne 10. 10. 2019. Poté správní orgán prvního stupně výzvou ze dne 10. 3. 2020 vyzval žalobkyni jako provozovatele vozidla k podání nezbytného vysvětlení. Žalobkyně na zaslanou výzvu nereagovala, nicméně dne 27. 3. 2020 byla správnímu orgánu prvního stupně společností FLEET Control, s.r.o., IČO 24149322, sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, 110 00 Praha (dále jen „**FLEET Control, s.r.o.**“), doručena zpráva, v níž tato společnost sdělila, že řidičem vozidla v předmětné věci byl pan L. H., nar. X, bytem X, a vysvětlila, že touto informací disponuje, neboť jí byla sdělena samotným označeným řidičem, když žádal o pomoc v souvislosti s řešením přestupku.
27. Následně správní orgán prvního stupně učinil záznam o usnesení o odložení věci ze dne 1. 6. 2020, č. j. MHMP 808272/2020/Dol, jímž podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnost za přestupky**“) odložil ke dni 1. 6. 2020 věc předmětného přestupku dosud nezjištěného řidiče. Správní orgán prvního stupně také vydal příkaz ze dne 1. 6. 2020, č. j. MHMP 808283/2020/Dol, kterým rozhodl, že žalobkyně se dopustila přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích porušením ustanovení § 10 odst. 3 tohoto zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. K tomuto porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo jednáním popsáním výše pod bodem 25 tohoto rozsudku. Proti zmíněnému příkazu podala žalobkyně odpor.
28. Správní orgán prvního stupně poté předvolal žalobkyni k ústnímu jednání o přestupku provozovatele vozidla. Následně se žalobkyně podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 4. 8. 2020 (č. l. 52 správního spisu) vyjádřila k podkladům rozhodnutí. V rámci tohoto vyjádření mimo jiné poukázala na to, že správnímu orgánu prvního stupně byla sdělena totožnost řidiče vozidla, a proto měla být věc řešena s tímto řidičem. Dále žalobkyně podotkla, že jsou proti ní vedena další přestupková řízení, a v této souvislosti mimo jiné navrhla, aby správní orgán prvního stupně z úřední evidence tato další řízení zjistil, případně je sloučil do společného řízení a aplikoval zásadu absorpce. Rovněž namítla, že o zřízení automatického systému nebyla ona, řidič vozidla ani veřejnost informována, a že provozovatelem kamerového systému není městská policie, pročez byl důkaz pořízen nezákonně. Podle žalobkyně také v momentě, kdy vozidlo vjelo do křižovatky, na semaforu signál „Stůj!“ nesvítíl a technický prostředek tedy musí být nesprávně nastaven.
29. Nařízené ústní jednání se konalo dne 5. 8. 2020 v nepřítomnosti zástupce žalobkyně. Posléze správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podala žalobkyně odvolání. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků podaného odvolání. Na tuto výzvu však žalobkyně ve stanovené lhůtě nijak nereagovala. O podaném odvolání tak rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodoval po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobkyně prostřednictvím zástupce vyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., byť se následně společně se svým zástupcem z jednání omluvila podáním doručeným e-mailem do podatelny soudu v den jednání 12 minut po půlnoci.
31. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud zejména z následujících právních předpisů.
32. Podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích *znamená při řízení provozu na křižovatce pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.*
33. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích *se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
34. Podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
35. Podle ustanovení § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*
36. Podle ustanovení § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *platí, že pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.*
37. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
38. Zdejší soud předně nepovažuje za důvodnou námitku nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla uplatněnou žalobkyní v rámci prvního žalobního bodu. Zdejší soud si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, ve kterém ovšem Nejvyšší správní soud kromě závěrů uplatněných žalobkyní uvedl rovněž, že je na správním orgánu, aby na základě informací, kterými disponuje, posoudil, zda jsou důvody pro zahájení řízení o přestupku. Proto zejména správní orgán prvního stupně nepochybně posoudil, zda jsou důvody pro zahájení řízení o přestupku, i na základě sdělení společnosti FLEET

- Control, s.r.o. Tato společnost je ovšem správním orgánům nejen z jejich vlastní činnosti, ale i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2021, č. j. 3 As 115/2019-37, známa jako subjekt užívající obstrukční procesní strategie se zneužívající povahou představující možné zneužití práva (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, body 27-30). Za takovou obstrukci Nejvyšší správní soud považuje i uvedení nekontaktní osoby jako řidiče, jež se měla dotčeným vozidlem dopustit přestupku, v kombinaci s následným podáním komplexní žaloby, na kterémžto postupu se v jiných řízeních označená společnost podílela. Proto nelze správním orgánům úspěšně vytýkat, že v projednávané věci k těmto okolnostem přihlédly a podání společnosti FLEET Control, s.r.o. jako nevěrohodné dále neprověřovaly. Na správnosti postupu správního orgánu prvního stupně nic nemění ani tvrzení žalobkyně, že výslovně neodmítla sdělit totožnost řidiče, neboť pro správní orgány bylo podstatné to, že totožnost řidiče sdělena žalobkyní nebyla, a správní orgán prvního stupně tak neměl věrohodně ustanovenou osobu řidiče.
39. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně týkající se porušení zásady absorpce. Správní orgán prvního stupně se předně na straně 4 prvostupňového rozhodnutí s touto námitkou uplatněnou žalobkyní ve vyjádření k podkladům rozhodnutí vypořádal dostatečně v rozsahu odpovídajícím tomu, že žalobkyně sama žádnou konkrétní úvahu v tom směru, proč má za to, že by ta či ona řízení měla být vedena společně s přezkoumávaným řízením, neuvedla. V rámci svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pak předmětnou námitku neuplatnila, pročez její nevypořádání nelze žalovanému vytýkat. Soud k tomu dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č.j. 9 As 164/2018-36, dodává, že případné nevedení společného řízení není takovou vadou, pro kterou by bylo nutné rozhodnutí správního orgánu zrušit.
40. Městský soud v Praze se neztotožňuje ani s námitkou spočívající v tom, že správní orgány neprokázaly splnění podmínek podle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Správní orgán prvního stupně se s touto námitkou uplatněnou žalobkyní ve vyjádření k podkladům rozhodnutí dostatečně vypořádal na str. 4 prvostupňového rozhodnutí, kdy uvedl odkaz na webové stránky, na kterých jsou umístění automatizovaných systému zveřejněna. V průběhu správního řízení přitom obsah či funkčnost příslušných webových stránek nebyly nijak zpochybňovány, a proto se soud domnívá, že nebylo nutné, aby správní orgány z vlastní iniciativy dokládaly splnění podmínek podle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, způsobem, který příkladmo uvádí žalobkyně. V této souvislosti lze též považovat za příléhavý odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019 č.j. 9 As 280/2019 – 39 a citaci z něj uvedenou ve vyjádření žalovaného k žalobě.
41. V rámci nařízeného jednání pak byl k námitce nezveřejnění informace o zřízení automatického technického prostředku pořizujícího záznam v místě přestupku proveden důkaz výtiskem obsahu webových stránek <https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>. Z výtisku obsahu těchto webových stránek se pak podává, že místo, kde žalobkyně nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, tj. v Praze 2, křižovatka ul. Ječná s ul. Sokolská, je uvedeno v seznamu míst k měření rychlosti strážníky městského policie pod položkou č. 127 a že tento seznam byl zveřejněn již dne 3. 3. 2015 s tím, že

jeho vytištěné znění je účinné ode dne 1. 8. 2019, tj. před spácháním přestupku žalobkyní. Z obsahu předmětných webových stránek se ještě podává, že tento obsahuje také odkaz na aktuální mapu s měřenými úseky (a místy detekce jízdy na červenou) umístěnou na serveru www.dopravniinfo.cz, kterýžto podle názoru zdejšího soudu lze rovněž místa za vhodný, široké veřejností známy a důvěryhodný informační kanál. V rámci soudního jednání byl k důkazu proveden i tzv. screenshot obrazovky po zobrazení detailu místa přestupku, tj. v Praze 2, křižovatka ul. Ječná s ul. Sokolská, na serveru www.dopravniinfo.cz, ze kterého se podává, že informace o zřízení automatického technického prostředku umožňující detekci jízdy na červenou zde byla zveřejněna již dne 10. 12. 2015. Věrohodnost těchto provedených důkazů nebyla přitom nijak zpochybněna a soud sám nemá žádný důvod domnívat se, že by údaje z nich vyplývající neodpovídaly skutečnosti.

42. K námitce uplatněné žalobkyní v rámci čtvrtého žalobního bodu soud uvádí, že již z oznámení přestupku na č.l. 1 správního spisu se podává, že předmětný přestupek zjistila a správnímu orgánu prvního stupně oznámila Městská policie Hlavního města Prahy, což je podle zdejšího soudu to podstatné. Správní orgán prvního stupně také v prvostupňovém rozhodnutí neuvádí, že by provozovatelem automatického technického prostředku pořizujícího záznam v místě přestupku byla obec sama, nýbrž pouze vysvětlil, že automatizované technické systémy jsou ve vlastnictví Hlavního města Prahy, které jejich správou (tj. nikoli provozováním) pověřilo společnost TSK hl. m. Prahy s tím, že měření (zde zjevně míněno detekci nerespektování signálu „Stůj!“) provádí městská policie. Co správní orgán mínil zkratkou TSK hl. m. Prahy, a.s. lze při troše dobré vůle dovodit, popř. ověřit ve veřejně dostupných zdrojích, a proto má soud za to, že tímto označením byla společnost Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a.s. nezaměnitelných způsobem identifikována. Žalobkyně sama pak neoznačila žádný důkaz k tvrzení vyplývajícímu ze čtvrtého žalobního bodu v tom směru, že snad městská policie v jejím případě nebyla tím subjektem, který předmětné jednání nezjištěného řidiče zjistil, vyhodnotil jako přestupek a správním orgánům oznámil, resp. že by se snad jednalo o jiný konkrétní subjekt.
43. Co se týče tvrzení žalobkyně o nedostatečném vymezení místa přestupku, nelze předně přisvědčit žalované, že by z podkladů rozhodnutí vyplývala existence křižovatky (tří) ulic Ječná, Sokolská a náměstí I.P. Pavlova. Žalobkyně sama k prokázání tohoto tvrzení rovněž neoznačila žádný důkaz. Naopak z pořízené fotodokumentace z místa projednávaného přestupku se podává, že jde o místo odbočení vpravo z ul. Ječná přímo do ulice Sokolská. Nadto je soudu známo, že ul. Sokolská začíná již od křížení s ulicí Žitnou a pokračuje bez přerušení až k vyústění do Nuselského mostu, což znamená, že náměstí I.P. Pavlova se rozkládá až mezi ulicemi Sokolská (na západě) a Legerova (na východě). Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno jako místo, kde došlo k přestupku řidiče: „v Praze 2, křižovatka ul. Ječná s ul. Sokolská“ což evidentně koresponduje rovněž se specifikací místa měření dle položky 127 seznamu míst k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, jež je součástí **obsahu webových stránek** <https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49> provedeného k důkazu v průběhu nařízeného jednání, dle kterého jsou strážníci Městské policie hl. m. Prahy oprávněni měřit rychlost na Praze 2, Sokolská (křiž. S ul. Ječná) směr z centra v místě přechodu pro chodce. Ve správním spise je navíc konkrétní místo doloženo fotodokumentací včetně označení souřadnicemi GPS (50°04.526337'N 014°25.749056'E) a dále oznámením přestupku Městskou policií hl. m. Prahy, ze

kterého vyplývá, že k přestupku došlo v Praze 2, ulici Ječná křižovatka s ul. Sokolská. O místě spáchání přestupku proto není žádných pochyb, toto je nezaměnitelným a jednoznačným způsobem zjištěno a vymezeno a nemůže být zaměněno s jiným, a to ani v případě, že by bylo doloženo, že v místě odbočení z ul. Ječná do ul. Sokolská se mezi těmito ulicemi nachází malá část náměstí I. P. Pavlova. Vymezení místa přestupku pak v tomto případě zcela konvenuje i kritériím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. června 2021, č.j. 9 As 60/2021, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „*Smyslem požadavku na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným, a určení, zda v daném úseku bylo opravdu postihované jednání zakázáno. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyhodnotil určení místa deliktu uvedením města a ulice společně s uvedením času spáchání deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 - 34).*“ I tuto námitku tudíž shledal zdejší soud nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Zdejší soud tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla a v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud proto dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
45. Pokud jde o nesouhlas žalobkyně s vyvěšením svých osobních údajů a osobních údajů svého zástupce na celosvětovou komunikační síť internet, nejedná se zde *stricto sensu* o žalobní námitku, neboť se netýká přímo napadených rozhodnutí. Tento návrh vznáší právní zástupce žalobkyně opakovaně a Nejvyšší správní soud se k němu již několikrát vyjádřil ve svých rozhodnutích, z posledních např. v rozsudku z 15. 9. 2019 č.j. 10 As 36/2019-33, kde uvedl: „*Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).*“ S ohledem na to nepovažuje ani Městský soud v Praze daný návrh žalobkyně za důvodný.
46. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 28. 6. 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce